

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

Vlaams en sociaal:

1917-2017

In deze nieuwsbrief:

- * 2017: 100 jaar Raad van Vlaanderen en Russische Revolutie (blz. 2)
 - * Jef Van Extergem (blz. 8-9)
 - * "BXL" (blz. 10)
- * Scottish Independence Convention (blz. 11)
- * Solidariteitsbrunch Koerdistan (blz. 14)
- * Carme Forcadell: de vrijheid verdedigen in Catalonië (blz. 15)
- * Colofon en kalender (blz. 18)

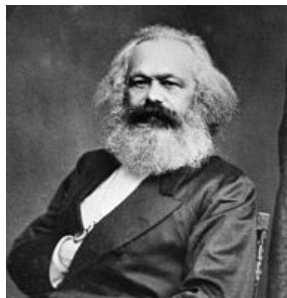

Geschiedenis

2017: Vlaanderen herdenkt de 100e verjaardag van de Raad van Vlaanderen en de Russische Oktoberrevolutie

In het jaar waarin we de 100e verjaardag van de Russische revoluties van 1917 herdenken haalt de Gentse filosoof Maarten Boudry uit naar “het communisme” dat “tientallen miljoenen doden” op zijn geweten zou hebben. (Zeno, 30/12/2016) Dat is een even fijnzinnige analyse als de stelling dat “het kapitalisme” honderden miljoenen doden op zijn geweten heeft. Het is dan nog niet duidelijk of de tientallen miljoenen doden die het nazisme op zijn geweten heeft ook moeten opgeteld worden bij de dodenrekening van “het kapitalisme” want daar valt wel wat voor te zeggen gezien de steun van belangrijke kapitalisten als Schacht, Thyssen, Kirkdorf, Krupp, etc. aan het regime van Adolf Hitler. Wat is dat “het communisme”? Stalinisme? Maoïsme? Trotskisme? Het ideeëngoed van José Carlos Mariategui? Het ideeëngoed van Antonio Gramsci? De vraag stellen is ze beantwoorden: “het communisme” bestaat niet.

“Marx en Lenin worden gezien als idealisten die droomden van een betere wereld, mensen die het eigenlijk goed bedoelden maar wat te hard van stapel liepen.” “Het perverse effect van die vermeende “goede bedoelingen” is dat ze als een soort morele vrijgeleide dienen om massamoord en dictatuur te verschonen.” Boudry lijkt hier te suggereren dat Karl Marx en Lenin verantwoordelijk zijn voor massamoord en dictatuur. Wat Marx betreft is dit even grotesk als beweren dat de filosoof Friedrich Nietzsche (1844 – 1900) verantwoordelijk is voor de wereldoorlog, de concentratiekampen en de genocide mee veroorzaakt en opgezet door het nazistische regime in Duitsland.

De beschuldiging is eigenlijk zo bij de haren gegrepen dat ze geen weerlegging behoeft. Karl Marx (1818 – 1883) heeft nooit een politieke partij gesticht, een staat bestuurde of zelfs maar een opstand georganiseerd. Voor Lenin ligt dit inderdaad anders. Hij heeft de “Bolsjevistische” Partij opgericht, -in eerste instantie binnen de Russische Sociaal-democratische Arbeiderspartij; hij heeft een door-

slaggevende rol gespeeld bij de Oktoberrevolutie van 1917 en hij heeft Russische Socialistische Federatieve Sovjetrepubliek en de jonge Unie van Socialistische Sovjet Republieken geleid tot vier maanden voor zijn dood op 21 januari 1924.

De opstand tegen het burgerlijk democratisch regime van Aleksandr Kerenski was gericht op het stopzetten van de zinloze massaslachting aan het Russisch-Duitse front en het opzetten van een staat met een op marxistisch ideeëngoed georganiseerde planeconomie bestuurd door een systeem van raden (sovjets). Over dat eerste spreekt blijkbaar niemand meer maar het heeft wellicht miljoenen levens gered. Alle Russische burgerlijke partijen, een groot deel van de mensjevieken en de rechtervleugel van de sociaal-revolutionairen wilden de oorlog verder zetten ondanks de massale verliezen en het feit dat de Russische soldaten slecht getraind en bewapend waren en helemaal geen partij waren voor de Duitse en Oostenrijks-Hongaarse oorlogsmachine. Op de naar schatting 170 miljoen inwoners die het tsaristische rijk omstreeks 1914 telde waren er 15 miljoen gemobiliseerd. Velen werden de loopgraven ingestuurd zonder kleding, zonder schoenen en soms zelfs zonder geweer. De Duitse veldmaarschalk Hindenburg schreef na de oorlog: "Uit het grootboek van de Wereldoorlog is de bladzijde waarop de Russische verliezen

geschreven waren, verwijderd. Niemand kent de cijfers. Vijf of acht miljoen? Ook wij hebben er geen idee van. Wat wij weten is dat wij soms in onze gevechten met de Russen bergen vijandelijke lijken voor onze loopgrachten moesten verwijderen teneinde een vrij schietveld te krijgen voor het vuren op nieuwe golven aanvallers." Met het voorlopige staakt-het-vuren van 3 december 1917 en de Vrede van Brest-Litovsk van 3 maart 1918 tussen de Russische Republiek en de Duitse en Oostenrijks-Hongaarse Keizerrijken kwam hieraan een einde.

Het is duidelijk dat het tweede geen succes geworden is. Kan men echter Lenin de schuld geven van de Russische burgeroorlog? In het Rusland van 1917 was de Bolsjevistische Partij niet de enige politieke actor die uit was op een gewelddadige machtsovername. Er was de kozakkengeneraal Kornilov die zichzelf al als een door God voorziene dictator zag en in 1917 eveneens een weliswaar mislukte greep naar de macht gedaan heeft. Er waren de prinsen die droomden van het verderzetten van het tsaristisch regime met een nieuwe tsaar na het aftreden van Nikolaj II. Er was de rechtse Kadettenpartij waarin hetzelfde soort figuren ageerden als diegenen die in Duitsland na het oorlogsdebacle de NSDAP opgebouwd hebben. Het waren deze figuren en tsaristische generaals die de bevelhebbende tegenstanders waren van het Rode Leger in de

Russische burgeroorlog. Aan beide zijden zijn toen wat we nu zware misdaden tegen de menselijkheid zouden noemen, begaan. Er is geen enkele aanwijzing, laat staan bewijs dat mochten de Bolsjeviken niet de macht gegrepen hebben, het Russische rijk zich ontwikkeld zou hebben tot een parlementaire democratie die welvaart en welzijn voor de massa's bracht.

Lenin heeft met de Nieuwe Economische Politiek (NEP) in 1921 zijn economisch beleid van totale staatseconomie geliberaliseerd toen hij inzag dat het niet functioneerde zoals verwacht. Het bewijst dat hij minder dogmatisch was dan meestal voorgesteld wordt. Het klopt dat Lenin de tsaristische geheime dienst Ochrana vervangen heeft door een nieuwe bolsjevistische geheime dienst, de Tsjeka, en die ook ingezet heeft tegen andere linkse en revolutionaire

organisaties zoals de mensjeviken en de sociaal-revolutionairen. Maar het klopt ook dat in de rangen van deze organisaties plannen gesmeed werden om het minderheidsregime van de bolsjeviken omver te gooien en zelf de macht over te nemen. Het klopt ook dat Lenin al zeer kort na de Oktoberrevolutie de persvrijheid terug afgeschaft heeft in datzelfde kader van enerzijds een machtsstrijd tussen linkse revolutionaire organisaties en anderzijds een zich stilaan ontwikkelende burgeroorlog tussen linkse en rechtse krachten. Het roept herinneringen op aan de zogenaamde Belgische revolutie tegen het autoritaire bewind van Willem I waarna de persvrijheid voor orangisten en republikeinen afgeschaft werd, orangisten massaal geïntimideerd en gebroodroofd werden, enz. (cfr. Els Witte, Het Verloren Koninkrijk, 2014)

In hoeverre kan Lenin verantwoordelijk gesteld worden voor de bureaucratisering van het radensysteem? De dictatuur waar Lenin van sprak en over schreef was die uitgeoefend door de tientallen miljoenen arme boeren, landarbeiders en industriearbeiders, dus de absolute meerderheid van de toenmalige Russische bevolking, tegen een kleine minderheid van grootgrondbezitters, burgerij en het vroegere tsaristische ambtenaren-apparaat. De bureaucratisering heeft ervoor gezorgd dat het in feite de partijfunctionarissen waren in plaats van de gewone boeren en arbeiders die de beslissingen bepaalden. Kon Lenin dit voorzien?

Eigenlijk had de eerste socialis-tische revolutie plaats gevonden in een staat waar die volgens Marx onmogelijk kon plaats vinden: een half feodaal land waar de industrie-arbeiders een kleine minderheid vormden op het geheel van de bevolking die in absolute meerderheid uit arme boeren, landarbeiders en lijfeigenen bestond. Er werd door de revolutionairen als Lenin in eerste instantie veel hoop gesteld op een revolutie in het Duitse Keizerrijk, toen de meest geavanceerde geïndustrialiseerde staat in Europa met bovendien de best georganiseerde arbeiders-beweging. Ze dachten dat de Russische Oktoberrevolutie de vonk ging zijn die de wereldrevolutie op gang ging brengen, op zijn minst in die staten die betrokken waren bij de wereldoorlog. Trotski verklaarde

in die dagen: “Of de Russische revolutie zal een revolutionaire omwenteling in Europa scheppen, of de Europese macht zal de Russische revolutie vernietigen.” Toen de revoluties in Duitsland mislukten klampten de bolsjevieken zich in Rusland vast aan het partijapparaat om de revolutie te consolideren. Sommigen zoals Trotski zagen hier al vroeg het gevaar van in. Stalin wenste niets liever omdat het hem als “kleine garnaal” tussen de grote leiders met een lange revolutionaire carrière en groot charisma de kans gaf zijn machtspositie uit te bouwen. Lenin lijkt hier weinig over nagedacht te hebben. Men kan Lenin verwijten dat hij zijn opvolging niet geregeld heeft waardoor een figuur als Stalin aan de macht is kunnen komen ondanks waarschuwingen van Lenin hieromtrent.

Lenin heeft de revolutie die hij geleid heeft maar een goede zes jaar overleefd waarvan de eerste drie jaren in een situatie van burgeroorlog en de laatste vier maanden aan zijn ziekbed gekluisterd. Vanaf december 1921 werd Lenin getroffen door futloosheid, hoofdpijnen, slapeloosheid, hersenbloedingen en drie hartaanvallen. Hij heeft dus met moeite één jaar onder normale omstandigheden – als men daarvan mag spreken in deze context – geregeerd. In navolging van Marx en Engels dacht Lenin net als de meeste socialistische leiders toen en dus ook de leiders van de

bolsjevistische partij, dat de verschillende volken (althans die van de westerse wereld) in de toekomst zouden opgaan in één grote mensheid zonder duidelijke nationaliteit maar met een nieuwe “supranationale” identiteit. In het bolsjevistische kader zou dat dan de nieuwe “sovjetmens” worden. Stalin was hierin veel nuchterder met zijn kennis van de Kaukasus waar er een caleidoscoop van tientallen taalgemeenschappen bestaat die vaak behoren tot grotere naties of beschavingen en die reeds vele eeuwen naast elkaar leefden zonder te integreren en waar christelijke en islamitische volken regelmatig met elkaar in botsing kwamen.

Lenin heeft ons geleerd dat er geen rechtlijnig pad naar de revolutie en dus ook naar een fundamenteel beter georganiseerde samenleving bestaat. In de tussentijdse verkiezing van 1928 in Antwerpen riep de Kommunistische Partij van België (KPB) onder leiding van oud-activist Jef Van Extergem via haar blad De Roode Vaan op om voor August Borms te stemmen. August Borms is altijd een overtuigende katholiek geweest en een typische exponent van de kleine burgerij in Vlaanderen. Borms heeft nooit sympathie gehad voor socialisme, laat staan voor communisme alhoewel hij tijdens de Eerste Wereldoorlog wel respect had leren opbrengen voor socialistisch geïnspireerde activisten. Het leidt geen twijfel dat de stemmen van de communisten naar Borms gegaan

zijn en bijdroegen aan de grote verkiezingsoverwinning van Borms met 83.000 voorkeurstemmen. Een belgicistisch historicus als Bruno De Wever stelt dat “de mensen niet voor Borms gekozen hebben.” Dat is natuurlijk een zeer ambigue uitspraak. Zonder twijfel hebben de communisten in Antwerpen niet voor de figuur van de katholieke kleinburger Borms gestemd. Maar ze hebben wel gestemd op waar Borms voor stond: de destabilisering van het Belgische kapitalistische koninkrijk waar Vlaamingen systematisch gediscrimineerd werden.

Bruno De Wever stelt in een bijdrage over Het Sienjaal in het theoretisch tijdschrift van de sp.a Sampol: “De Vlaamse Beweging stimuleerde een Vlaamse sub-natie in België. Op een moment dat België een vooruitstrevende liberale natiestaat was met grote vrijheden voor de burger. Daardoor ontstond er een conservatief anti-staats en

anti-liberaal Vlaams nationalisme.” De Wever verwacht “de burger” hier met leden van de burgerij want voor de arbeiders, boerenknechten en keuterboeren die de absolute meerderheid van de bevolking in het Vlaanderen van voor WO1 uitmaakten, was er in het progressieve, liberale België slechts de vrijheid van werkloosheid, hongersnood, tyfusepidemieën, loting en klassenjustitie in het Frans. Het sociaal en later socialistisch flamingantisme van een Francis Bilen, Emile Moyson, Pol Verbauwen, Pol De Witte, Edmond Van Beveren, Cesar De Paepe, enz. ontstond als een natuurlijk proces op deze combinatie van sociale uitbuiting en nationale onderdrukking. In “Het Rode Vaderland” schetst historicus Maarten Van Ginderachter hoe in de 19e-eeuwse socialistische arbeidersbeweging socialisme en Vlaamsgezindheid hand in hand gingen. Hetzelfde gold nog sterker voor de daensistische beweging. Het is dus geen toeval dat boegbeelden uit deze twee bewegingen zoals Steven Prenau, Johan Lefèvre, Hector Planckaert en Albert Van den Bruele in het Activisme en de Raad van Vlaanderen terecht kwamen.

Als diezelfde Bruno De Wever er de theoreticus van het nationalisme van “kleine naties” in het geïndustrialiseerde Europa, Miroslav Hroch, bijsleept om te stellen dat “Vlaanderen zijn natievormingsproces voltooid heeft” en “Een Vlaamse staat niet meer nodig is” dan slaat

hij de bal mis. Want niet alleen de klassenverhoudingen in de staat (Vlaanderen versus België) zijn relevant maar evenzeer de klassenverhoudingen in de Vlaamse (sub-)natie zelf. Zoals de liberale franskljonse burgerij uit Vlaanderen haar belangen in de 19e eeuw verankerd had in het Franstalige kapitalistische koninkrijk Belgique heeft een Vlaamse compradoreburgerij in de tweede helft van de 20e eeuw haar belangen verankerd in de (neo-)liberale EU en het geglobaliseerd kapitalisme. Zoals Miel Dullaert in Meervoud (december 2016) terecht schrijft: “De verkopers van het “Vlaamse voltooide natievormingsproces” schurken aan bij dezelfde club als diegenen die na de val van de Berlijnse Muur (1989) spraken over het einde van de geschiedenis en de intrede van een definitief wereldsysteem van liberalisme en kapitalisme. Vandaag zien we sinds de bankencrisis van 2008 hoe dat liberalisme op zijn grondvesten davert en de samenleving meesleurt. En hoe als reactie op dit kosmopolitisch wereldsysteem van graaiende en rovende elites en hun collaborateurs een nationalistisch reveil komt van de slachtoffers. [...] Een Vlaamse onafhankelijkheidsbeweging van soevereiniteit en solidariteit? Het moet nog allemaal beginnen!” De antwoorden die Marx en Lenin gaven mogen verkeerd geweest zijn of anno 2017 voorbijgestreefd zijn, de analyses die ze maakten van en de vragen die ze stelden bij het kapitalisme en het imperialisme

blijven pertinent. Zoals Hroch in zijn klassieker stelt: als nationalisme succesvol wil zijn moet het de nationale beweging zien als een middel om ook thema's waar grote groepen in de natie door bewogen worden buiten het strikt nationale aan te pakken. De economische globalisering (de EU met haar CETA's en TTIP's), de werkende armen, de privatiseringen en verdergaande commercialisering in de sociale sector (denk aan de zieken- en bejaardenhuizen), de ouderen met een armoedepensioen, de

migratiestromen en alle samenlevingsproblemen die ze met zich meebrengen: volgens Hrochs stelling ligt er een "boulevard" open voor de beweging waar onder meer Emile Moyson, Hector Plancqaert, Jef Van Extergem en Antoon Roosens voortrekkers van waren. Als de burgemeester van Antwerpen verkondigt dat er voor de havenstad een nieuwe Gouden Eeuw aankomt maar dat de heft van de bevolking daar geen voordeel zal van hebben dan is er meer dan ooit perspectief voor een linkse Vlaamse Beweging.

Nieuw bij V-SB

BUTTONS JEF VAN EXTERGEM

Jef Van Extergem (Dendermonde, 18 februari 1898 – Ellrich, maart 1945), antimilitarist, activist, socialist, Vlaams-nationalist en communist, wou tot een synthese komen tussen de Vlaamse Beweging en de arbeidersbeweging. Tijdens de Eerste Wereldoorlog gaf hij mee vorm aan het socialistisch activisme. Een Belgische staat waarin Vlamingen zelfs geen recht hadden op een universiteit in eigen taal en waar de arbeiders verknecht werden door de Franstalige bourgeoisie kon voor hem geen soelaas bieden.

Als overtuigd antimilitarist weigerde hij de wapens op te nemen tegen Duitse arbeiders. De Belgische staat nam zijn activisme niet in dank af en veroordeelde hem in 1920 tot twintig jaar gevangenisstraf. Op voorwaarde zich niet meer met politieke activiteiten bezig te houden, werd hij het jaar nadien vrijgelaten. Kort daarna verschenen er al teksten en pamfletten ondertekend door een zekere 'Van Extremegem'. Neen, Jef schaamde zich niet voor zijn politieke overtuiging. Van 1925 tot 1928 belandde Van Extergem opnieuw achter de tralies.

Na zijn vrijlating werd hij lid van de Belgische Kommunistische Partij, binnen dewelke hij in 1937 de Vlaamsche Kommunistische Partij oprichtte, waarvan hij secretaris werd en die ijverde voor een Vlaamse republiek, een 'Sovjet-Vlaanderen' naast een 'Sovjet-Wallonië'.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog wijst Van Extergem elke vorm van collaboratie af, duikt hij onder en publiceert sluikkranten en pamfletten. Hij wordt hoofdredacteur van de clandestiene 'De Rode Vaan'. In april 1943 werd hij samen met de rest van de top van de VKP aangehouden en naar het Fort van Breendonk gevoerd, waar hij gemarteld werd door de Gestapo. Uiteindelijk zal hij in het Duitse Ellrich belanden, waar hij van honger en ontbering zal sterven.

“Vlaanderen kan nog enkel gered worden door de Vlaams-revolutionaire daad. De Vlamingen moeten los van de banden welke hen binden, en dienen zelfstandig te staan in hun handelingen.”

“Wij voorzagen dat, indien dit het geval mocht zijn, de proletariërs eindelijk genoeg zouden krijgen van het zich onderling vermoorden, en dat het uitbreken van de wereldrevolutie dan onvermijdelijk was. Als natuurlijk gevolg daarvan was de Wereld-Sovjet uitgeroepen. Nu stelden wij, Socialistische Jonge Wachters, ons de vraag: Hoe moeten Wallonië en Vlaanderen zich aansluiten bij die Wereld-Sovjet? – Als een unitaristisch-centraliserend België, ofwel elk afzonderlijk als een Sovjet-Vlaanderen en een Sovjet-Wallonië? Wij achten de laatste oplossing de beste en daarom namen wij een motie aan, ten voordele der 'Republiek Vlaanderen'.”

*“A bas le patriotardisme!
Vive l'Internationalisme!
A bas la guerre si cruelle et si barbare! Vive la Paix universelle!
Vive la République mondiale!
Leve het Internationaal Socialisme! Leve Vlaanderen!”*

– Jef Van Extergem

Veel Brusselse Vlamingen hebben hun onvrede geuit toen de Stad Brussel in 2015 haar oude logo verving door het eentalig-Franse "BXL" - weliswaar samen met de tweetalige slogan "Onze stad / Notre ville", maar niettemin een versterking van het imago van Brussel als een Franstalige stad (net nu ze dat steeds minder is).

Ook N-VA en CD&V verhieven hun stem – terecht!

Maar nu blijkt dat de Vlaamse Regering, waar N-VA en CD&V deel van uitmaken, die afkorting zelf gebruikt. Getuige daarvan de (overigens zowat volledig Engelstalige) projectoproep "Young in BXL - Straatburgerschap". Toegegeven, de bevoegde minister is Open VLD'er Sven Gatz, maar de Vlaamse Regering beslist collegiaal. Bijgevolg kunnen N-VA en CD&V hun handen ook niet Pontius-Pilatusgewijs in onschuld wassen.

Brussel is een meertalige en officieel tweetalige stad, waar het Frans niet langer zo maatschappelijk dominant is als in de eerste decennia na de Tweede Wereldoorlog en waar veel niet-moedertaalsprekers Nederlands kennen of willen leren - tot spijt van wie het betreurt. Dat mogen we niet verkwanselen. Daarom is het belangrijk dat het logo van de stad tweetalig of taalneutraal moet zijn.

"BXL": het nieuwe logo van de stad Brussel. Net nu de verfransing weer langzaam aan begint om te keren kiest het stadsbestuur voor een uitdrukkelijk ééntalig logo.

Schotland

Scottish Independence Convention verslag

Na een eerste samenkomst in september vorig jaar organiseerde de Schotse onafhankelijkheidsbeweging op 14 januari een nieuwe Scottish Independence Convention in Glasgow, waaraan een aantal onder ons als waarnemer deelnamen. Met deze tweede conventie ziet het er naar uit dat de campagne voor het Yes2-referendum min of meer van start gegaan is. Naar verluidt waren er meer dan duizend ingeschrevenen (die elk bereid waren om 10£ inkom te betalen) en

volgens pro-Schotse media waren er meer dan 800 aanwezigen in de zaal.

De conferentie met als thema Build (Bouw) werd opgedeeld in drie onderdelen: Policy (Beleid), Strategy (Strategie) en Movement (Beweging), elk met hun eigen sprekers van verschillende Schotse politieke partijen, verenigingen en bewegingen die zich in het onderwerp verdiepten. Elk onderdeel werd afgesloten door een interactieve discussie met de zaal. Een mooi voorbeeld van hoe burgerparticipatie vorm kan krijgen en mee vorm kan helpen geven aan de groei van een brede onafhankelijkheidsbeweging die de bedoeling heeft zoveel mogelijk Schotten achter zich te krijgen.

Positief was eerst en vooral de sfeer in de zaal, die opperbest, optimistisch en pluralistisch was. Ondanks het feit dat de onafhankelijkheidsdebat er jaren geleden grotendeels dankzij de centrum(-linkse) Scottish National Party (SNP) is gekomen en dat zij het vorige referendum voor een groot deel controleerden en domineerden, was dit alles behalve een SNP-conferentie. Een zo breed mogelijke waaier aan verenigingen was aanwezig met een stand (de internationale ICEC-coalitie, met maatschappelijke zetel in het Brusselse Vlaams Huis, Bikers for Independence, het radicaal linkse Radical Independence Campaign, de progressieve denktank Common Weal, Scottish Greens, de radicaal linkse coalitie RISE, SNP, Scottish Socialist Party, The National (het enige dagblad dat opkomt voor Schotse onafhankelijkheid), Scottish Independence (officieel een autonome publicatie, officieus een SNP-promotieblad) en Pensioners for Independence), en verschillende bewegingen en partijen hebben spreektijd gekregen om hun standpunt te promoten (Scottish Greens, SNP, RIC,

Common Weal, Yes Scotland, Women for Independence, en de oprichter van The National).

Een van de sterkste sprekers was ongetwijfeld de vertegenwoordigster van de Schotse groenen, Maggie Chapman (foto), die het zeer radicaal over onafhankelijkheid had, het bannen van kernwapens, sociale standpunten in de verf zette en zelfs het zelfbeschikkingsrecht van de Cornish. Net als de oprichter en hoofd-redacteur van The National, die dieper inging op het belang van (progressieve) media om een onafhankelijkheidsbeweging te ondersteunen en de reden waarom hij in november 2014 de stap zette om het blad op te richten. De jonge vakbondsmilitante Cat Boyd sprong in voor RIC-vertegenwoordiger Jonathon Shafi en had het over het belang van de steun van de armste lagen van de arbeidersklasse die genegeerd worden door de grote politieke partijen om tot een nieuwe staat te komen. Als de onafhankelijkheidsbeweging de klassenstrijd ontkent en geen rekening houdt met de wensen en vragen van alle bevolkingsgroepen die de Schotse samenleving mee vorm geven en die ondervertegenwoordigd zijn op onafhankelijkheidsmeetings, is de strijd op voorhand verloren. In veel landen van het Westen heeft (extreem-)rechts op dit ogenblik het monopolie op de proteststem, een monopolie dat opnieuw naar links moet gaan. Een stelling waar wij het alleen maar mee eens kunnen zijn.

Er werd ook meer dan een uur aan de denktank Common Weal gewijd, die onder de druk van tijdsgebrek verschillende vragen ter stemming voorlegde aan het publiek en duidelijk aan populariteit aan het inwinnen is. De SNP verviel al gauw in anti-Brexit-taal, en het feit dat de Schotten voor Europa hebben gekozen, met het welgekende argument dat dit een van de hoofdredenen is om Yes te stemmen. Opmerkelijk was het SNP-argument dat de Schotten allemaal enorm pro-Europees zijn, maar dat zij op Kevin McAlpines (Common Weal, foto) vraag welke munt zij in een nieuw Schotland zouden willen, toch een duidelijk andere keuze maakten: Sterling - 0%, euro - enkelen, hoop en al 5%, een eigen Schotse munt: 95%. Toch verwees SNP MP in Westminster Tommy Sheppard in zijn interventie naar de fouten die in de vorige campagne gemaakt zijn, onder meer met betrekking tot het Witboek en de muntkwestie. Dit geeft aan dat de SNP (of

delen er van) zich bewust is van gemaakte fouten en hieruit lessen wil trekken.

Het ziet er dus naar uit dat de Yes2-campagne gelanceerd is, een campagne die sommige verenigingen en partijen voor een aanzienlijk stuk opgebouwd zou kunnen worden rond het thema van de Brexit. In het publiek waren eveneens deelnemers aanwezig die voor een Brexit gestemd hebben, en dit thema als een 'minste kwaad' beschouwen en desnoods mee campagne willen voeren vóór een EU-campagne, indien het merendeel van de Schotten dit wensen. In het belang van een zo breed mogelijke burgermobilisatie kan het evenwel positief genoemd worden dat de SNP geen monopolie meer heeft over dit debat en dat dit onderwerp nu aan de brede Schotse samenleving toebehoort, die zijn eigen weg kan vormen.

Op weg naar "indyref 2"

Koerdistan

Solidariteitsbrunch in het Vlaams Huis in Brussel.

Op zondag 18 december 2016 organiseerden de V-SB en Meervoud een Koerdische solidariteitsbrunch voor Rojava en Shengal in het kader van De Warmste Week/Music for Life-campagne van het Koerdisch Instituut. Deze brunch was ten voordele van de wederopbouw van Kobanê (West-Koerdistan) en Shengal (Zuid-Koerdistan) die door de Islamitische Staat met de grond gelijk gemaakt werden.

Het eten was authentiek Koerdisch, onder toezicht van een kenner ter zake. Derwich Ferho, voorzitter van het Koerdisch Instituut te Brussel, deed zijn meest actuele kijk op de situatie uit het Midden-Oosten uit de doeken.

De Koerden zijn de enige democratische krachten in de regio die met succes standhouden en vechten tegen ISIS en een democratisch volkerenproject op poten zetten, en zij verdienen alle steun.

De brunch bracht uiteindelijk 245 euro op voor de heropbouw van Shengal en Rojava. Bedankt aan de vrijwilligers die de handen uit de mouwen staken en de hongerigen voor hun aanwezigheid en financiële bijdrage.

Catalonië

Carme Forcadell: “De vrijheid verdedigen”

Op dertig januari jl. verscheen in de New York Times een open brief vanwege Carme Forcadell, de (door de Spaanse staat vervolgd) voorzitter van het Catalaans Parlement, voorheen voorzitter van de burgerbeweging Assemblea Nacional Catalana (ANC).

Wij vertaalden deze open brief.

De vrijheid verdedigen in Catalonië

Barcelona – Kan men discussiëren over de belangen van burgers in een democratisch parlement? Dit is wat op het spel staat in Catalonië, waar parlementaire afgevaardigden het recht vragen om hun vrijheid van spreken uit te oefenen terwijl de Spaanse regering zegt dat ze moeten aanvaarden gecensureerd te worden.

Verleden juli debatteerde het Catalaanse parlement over een rapport over het stappenplan voor Catalaanse onafhankelijkheid en stemde erover. Nadien diende de openbare aanklager een klacht in die mij beschuldigde van minachting voor de rechtbank en plichtsverzuim. Mijn misdaad was eenvoudigweg het vervullen van mijn plicht als voorzitter van het parlement door een debat toe te laten dat gevraagd werd door de meerderheid van de kamer.

Dit is maar één voorbeeld van de strategie van de Spaanse regering om gerechtelijke maatregelen te gebruiken om tussen te komen in de binnenlandse aangelegenheden van Catalonië. En omdat deze regering niet in staat is politieke uitdagingen op een politieke manier aan te pakken, gebruikt ze een gepolitiseerd gerechtelijk apparaat om afwijkende meningen en democratisch debat het zwijgen op te leggen.

Wat in Catalonië plaatsvindt is een gerechtelijke aanval van Spanje op de Catalaanse democratie en vrijheid van meningsuiting, een aanval die een

schending is van het principe van de scheiding van machten die de basis is van de rechtsorde in dit land. Deze schending werd reeds in 2010 aangeklaagd in een manifest dat ondertekend werd door 1400 rechters die waarschuwen voor een overdreven politisering en een verlies van onafhankelijkheid in het Spaanse gerechtelijke apparaat. In 2014 waarschuwen drie Spaanse verenigingen van juristen de Speciale Rapporteur van de Verenigde Naties dat verschillende initiatieven van de Spaanse regering “het principe van de scheiding der machten aan het eroderen” waren.

Catalaanse verkozenen die voor onafhankelijkheid zijn, zijn nu het doelwit. Meer dan 400 gemeenteraadsleden en burgemeesters zijn beschuldigd van misdaden vanwege hun rechtmatige opkomen voor onafhankelijkheid. De vorige voorzitter en andere leden van de Catalaanse regering staan terecht louter en alleen voor het organiseren van een publieke consultatie in 2014 over onafhankelijkheid waaraan meer dan 2,3 miljoen Catalanen deelnamen. Hun misdaad was het opzetten van stembureaus zodanig dat burgers hun opinies konden uitdrukken.

Bewust van de negatieve publiciteit die haar maatregelen in het buitenland hebben ontvangen, heeft de Spaanse regering geprobeerd om haar imago te verbeteren door een “operatie Dialoog” uit te rollen. Dit cosmetische initiatief, ontdaan van enige inhoud, wordt gediscredeerd met iedere nieuwe beschuldiging of arrestatie. Spanjes wending naar juridisch autoritarisme gaat ongehinderd door.

Toen de onafhankelijkheidsgezinde Scottish National Party de parlementsverkiezingen van 2011 won en een regering vormde in Schotland, begreep de toenmalige Britse Eerste Minister David Cameron de omvang van de uitdaging en loste ze op politieke wijze op. Hij kwam met de regering van Schotland overeen dat er een referendum over onafhankelijkheid zou gehouden worden. De onafhankelijkheidsbeweging verloor dit referendum in 2014 met 45% tegen 55%, maar de democratie was de winnaar. Net als het Schotse nationalisme is de Catalaanse politiek en samenleving uitdrukkelijk pro-Europees en zeer verschillend van de eurosceptische bewegingen die voor de Brexit geijverd hebben en van de extreemrechtse populistische partijen die in toenemende mate hun stempel drukken op de Europese Unie.

De Britse benadering van Schotlands onafhankelijkheid staat in scherpe tegenstelling met die van de Spaanse regering ten aanzien van Catalonië.

Ondanks het feit dat de onafhankelijkheidsbeweging 48% van de stemmen en een absolute meerderheid in het parlement won tijdens de Catalaanse verkiezingen van 2015, heeft de Spaanse regering onderhandelingen geweigerd. Ze heeft alles gezet op repressie. De restrictieve interpretatie van de grondwet door de Spaanse regering heeft de grondwet, die een waarborg voor de rechten en de vrijheden van de burgers zou moeten zijn, omgevormd tot een schild tegen dialoog.

Het Catalaanse parlement is een pluralistische vergadering die de diversiteit van de Catalaanse samenleving weerspiegelt en de uitdrukking van alle stemmen en meningen toelaat. Daar kunnen zij die voor onafhankelijkheid zijn en zij die er tegen zijn –allebei legitieme meningen– vrij debatteren en stemmen. Daarom zal Catalonië een rode streep trekken ter verdediging van zijn parlementaire vrijheid.

De oplossing voor de situatie is niet het debat onderdrukken maar democratische, vrije en geïnformeerde burger toelaten gehoord te worden. Een recente peiling toont aan dat meer dan 80% van de Catalanen over hun toekomst wil kunnen beslissen via een referendum. Daarom is dit een meerderheidsvraag die de Catalaanse instellingen in september ten uitvoer zullen brengen, zelfs als de Spaanse regering alle inspanningen van Catalonië om tot een overeenkomst over een stemming te komen, blokkeert en verhindert.

In december argumenteerde ik voor een onderzoeksrechter dat geen enkele rechtbank het recht heeft om het spreken over onafhankelijkheid in het parlement van Catalonië te voorkomen net zomin als ze een discussie over om het even welk ander onderwerp van belang voor de burgers kan onderdrukken. We gaan onze deur niet openen voor censuur. We staan klaar om het recht op vrijheid van meningsuiting voor alle afgevaardigden te behouden, los van wat ze denken en hoe e stemmen.

Dit is de grondslag van de democratie en de vrijheid waarvoor alle democratische samenlevingen een hoge prijs betaald hebben. “Wanneer ze begint wortel te schieten is vrijheid een snelgroeiende plant” schreef George Washington. Zeer correct maar het gevecht voor de burgerlijke rechten en vrijheden moet volgehouden en zonder aarzelen gevoerd worden, want de geschiedenis toont aan hoe gemakkelijk we ze kunnen verliezen.

Colofon & **KALENDER**

Vrijdag 17 maart, Brussel.

Saint Patrick's day in het Vlaams Huis in de drukpersstraat 20 !

Zaterdag 18 maart, Gent

Joost Vandommele stelt op 18 maart zijn nieuwste boek voor: "Gent, een bakermat van democratie en socialisme, van de Middeleeuwen tot 1918".

Organisatie : Links+

Inschrijven via :

<http://www.linxplus.be/art/pid/30347/Boekvoorstelling--Gent%2C-een-bakermat-van-democratie-en-socialisme-.htm>

Ons Huis, vanaf 10u in de Fernandez-zaal (ingang langs de Meerseniersstraat) in Gent.

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

Pridevlag met leeuw

100 cm op 95 cm;

prijs: 20 €

Aan de linkerzijde mogelijkheid voorzien om een stok door te steken.

Meer info: secretariaat@v-sb.net

IBAN: BE06 9795 9442 7422

BIC: ARSPBE22

Alle foto's van V-SB acties zijn te vinden op onze Flickr-account :
<https://www.flickr.com/photos/v-sb>